

4. KAPITOLA

Aký odkaz?“ zamračila sa Dee.
Žena nespúšťala zrak z Jenny. „Máš taký výraz,“ povedala. „Videla si ich – pôvabných elfov.“

„Pôvabných elfov?“ zopakovala Audrey ostro. Jej najhoršou nočnou morou, ktorá ožila v papierovom dome, bol príbeh o kráľovi elfov Erlkönigovi. O duchovi, ktorý obchádzal Čierny les a kradol deti. Julian ho zahral bravúrne, a dokonca tvrdil, že on je skutočný Erlkönig.

Tieňoví muži. Rozprávkové bytosti. Rôzne pomenovania z rôznych čias. *Panebože*, pomyslela si Jenny, *ona pozná pravdu. Mala by som mať z toho radosť. Žalúdok jej zvieralo napriek tomu čoraz silnejšie.*

Žena Audrey odpovedala: „Tvory z minulosti. Niektorí ľudia majú dar ich vidieť tam, kde ostatní vidia len vietor v tráve, tieň alebo odraz svetla.“

Jej tón Jenny znepokojoval. Špiritistka pôsobila veľmi, priveľmi... nadšene a radostne. Ani zďaleka nie dost vystrašene. „Ako vyzerajú?“

Žena sa na ňu so smiechom pozrela. *Akoby si to ty sama nevedela.* „Sú to tie najkrajšie bytosti, aké si človek dokáže predstaviť,“ povedala. „Tvory svetla a šťastia. Často ich vídam, ako tancujú na hladine Malibu Creeku.“ Zdvihla jednu zo svojich retiazok a Jenny na nej zbadala privesok s prekrásnou mladou dievčinou s prievitnými krídlami a vzdušnými šatočkami.

„Zvončekové víly,“ zahlásila Dee s kamennou tvárou. Jenny sa uvoľnila. Táto žena nevie o Tieňových mužoch vôbec nič. Je to len ďalší cvok.

Špiritistka sa stále usmievala. „Odkaz znie: *Chladní.* Povedali mi, aby som ti ho odovzdala.“

„Chladní? Ach,“ odpovedala Jenny. „Tak vám ďakujem.“ Pokiaľ šlo o Summer, takýto odkaz bol rovnako zbytočný ako akýkoľvek iný.

„*Chladní,*“ zopakovala žena. „Teda aspoň si to myslím. Niekedy rozoznávam len samohlásky. Mohlo by to byť aj...“ Zaváhala, potriasla hlavou a vrátila sa k svojmu mercedesu.

„Chvíľu som si myslela, že možno naozaj niečo vie,“ zahučala Audrey.

Jenny zodvihla štôš letákov a plagátov. „Podme preč.“

Vonku si ujasnili ďalší postup. „P. C. býva na Ramona street číslo tisíctristodvadsaťdva,“ povedala Jenny. Poznala tú adresu naspamäť. Bolo to prvé miesto, na ktoré sa zamerali – a na Frajerov dom. Samozrejme, že ich nemohli prehľadávať osobne, ale jeden z vyšetrovateľov im